

วัดเทพพล บางพรหม ต.สิงชั้น กทม.

พระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร

สัพพะ
สิริ
วิมล
วิมล

คำแปล

แถวต้น นะโม พุท ธา ยะ นะ อ กะ สัน ไซ
แถวกลาง พุท ธะ มะ อะ อ นะโม พุท ธา ยะ
แถวล่างสุด ถ้ำจิวแดง พระครูเทพโลกอุดร

พระคาถาบูชาหลวงปู่บรมครูธรรมเทพโลกอุดร

ผู้ใดมีพระคาถาของหลวงปู่ใหญ่ไว้บูชาตามบ้านเรือน จะคุ้มครองปกป้องรักษา จะเกิดมงคลพร้อมทั้งจะอยู่เย็นเป็นสุข พ้นจากวิบากกรรมต่างๆ หมั่นสวดภาวนาทุกคำคืน มีศีล๕ เครื่องครัดจะสัมฤทธิ์ผลทุกประการเทอญ

ตั้งนะโม ๓ จบ

โย อะริโย มะหาเถโร	อะระหัง อะภิญญาธะโร
ปะฏิสัมภิตัปปัตโต	เตวิชโช พุทธะสวระโก
พะหู เมตตาทิวาสะโน	มะหาเถรานุสาสะโก
อะมะตัญญะวะ สุชีวะติ	อะภินันท์ คุหาวะนัง
โส โลกุตตะโร นาโม	อัมเหติ อะภิปุชิต
อิธะ ฐานูปะมาคัมมะ	กุสะเล โน นิโยชะเย
ปุตตะเมวะ ปิยัง เทสิ	มัคคะพะลัง วะ เทสสะติ
ปะระมะสารีริกะธาตุ	วะชิรัญจาปิวานิตัง
โส โลกะ จะ อูปันโน	เอเกณะะ หิตังกะโร
อะยัง โน โข ปุญญะลาโก	อัมปะมัตโต ภาเวตัพโพ
สาธุกันตัง อะนุกะริสสามะ	ยัง วะเรนะ สุภาสิตัง
โลกุตตะโร จะ มะหาเถโร	เทวะदानะระปูชิต
โลกุตตะระคุณัง เอตัง	อะหัง วันทามิ ตัง สะทา
มะหาเถรานุภาเวนะ	สุยัง โสติถิภาวันตุเม

คำภาวนาระลึกถึงหลวงปู่ใหญ่

พุทโธ คุณัง อะระหังพุทโธ

คำแปล

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง (3 ครั้ง)

พระมหาเถระผู้เป็นอริยเจ้าองค์ใด เป็นพระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญา บรรลุปฏิสัมภิตาพุทธสาวกผู้ได้วิชา 3

มีเมตตาต่อคนทั้งหลายทั้ง วิหารธรรม พระมหาเถระผู้ชำนาญในการสั่งสอน ดำรงชีวิตอมตะยินดีในการอยู่ป่าคือท่าน

พระมหาเถระองค์นั้นมีนามว่า อุตตระ อันพวกเราบูชาอย่างยิ่ง เพราะอาศัยคุณธรรมในองค์ท่าน ชักชวนพวกเรา

ประกอบกุศลทั้งหลาย ท่านให้ความรักพวกเราเหมือนบุตรแสดง มรรคและผลเท่านั้น พระธาตุของท่านส่องสว่างดังเพชร

พระมหาเถระอุบัติขึ้นในโลกและทำประโยชน์โดยส่วนตัวด้วย นับเป็นบุญ ลาก ของพวกเรา อันหาประมาณมิได้

พวกเราจะกระทำตามคำสั่งสอนของท่าน อันเป็นยอดสุภาสิต อนึ่ง พระมหาเถระ นามอุตตระ เป็นที่เคารพบูชาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

ข้าพเจ้าจะกราบไหว้บูชาคุณของพระอุตตระ ตลอดกาลทุกเมื่อ ด้วยอานุภาพแห่งพระมหาเถระ ขอความสุขสวัสดิ์จึงมีแด่ข้าพเจ้า ทุกเมื่อเทอญ

(คัดมาจากธรรมะ บรรยาย ของ หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

พระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร วัดเทพพล กทม.

สารบัญ

	หน้า
กาลามสูตรของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า	๖
พระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร มีจริงหรือเป็นนิยาย	๗
คณะพระธรรมทูตมาเผยแผ่พระพุทธศาสนายังแคว้นสุวรรณภูมิ	๑๐
พระอุตรเถระเจ้าอวตารเป็นพระอุทุมพรมหาสดี	๑๙
พระอุตรเถระเจ้าอวตารเป็นพระครูเทพวิเศษ	๒๕
บุคลิกภาพและจริตแห่งพระโลกอุดร	๓๐
พระคาถาบูชาพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร	๓๖
ยาอายุวัฒนะของพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร	๓๙
ธรรมะบางข้อของพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร	๔๐
โอวาทของพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร	๔๑
ที่มาของการสร้างรูปหล่อพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร	๔๓

กาลามสูตรของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๑. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการฟังตามๆกัน
๒. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการถือสืบๆกันมา
๓. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการเล่าลือ
๔. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการอ้างตำราหรือคัมภีร์
๕. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะตรรกะ
๖. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะการอนุমান
๗. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการคิดตรองตามแนวเหตุผล
๘. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะเข้ากันได้กับทฤษฎีที่พึงใจไว้แล้ว
๙. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะมองเห็นรูปลักษณะน่าจะเป็นไปได้
๑๐. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะนับถือว่า ท่านสมณะนี้เป็นครูของเรา

พิสูจน์ให้รู้แจ้งเห็นจริงแล้วจึงเชื่อ

พระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร มีจริงหรือเป็นนิยาย

เรื่องราวเกี่ยวกับพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดรมีมาช้านานแล้ว เริ่มต้นในยุคสมัยสุพรรณภูมิ หริภุญไชย สุโขทัย อโยธยา และรัตนโกสินทร์ หลักฐานที่ปรากฏชัดแต่ขาดการค้นคว้าอย่างจริงจัง รู้ในชนกลุ่มน้อยทางเจโตบ้าง เช่น พระอริยคุณาธาร (ปุลโลเส็ง) และหลวงปู่คำคะนิง ต่างเห็นพ้องต้องกันว่า คณะพระบรมครูธรรมเทพโลก

อุดร เคยมาพำนัก ณ ถ้ำดอยเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ กล่าวไปก็ไม่มีผู้ใดเห็นอย่างท่าน บางท่านที่มีวาสนาก็พบเห็นท่านและยืนยัน ครั้นจะเอาเข้าจริงก็ไม่สามารถพบเห็นท่าน คล้ายคนหนึ่งเคยเห็นผี แต่หลายคนอยากเห็นบ้างก็ไม่เห็นจนเกือบจะเป็นเรื่องอจินไตย (คือเรื่องที่ไม่ควรนึกคิด)แต่ก็ไม่ใช่นิยาย ท่านมักอยู่ไม่เป็นหลักแหล่งสามารถปรากฏได้ในสถานที่ต่างๆ ไม่จำกัด ทั้งผู้ที่พบเห็นก็ปราศจากความรู้ว่าเป็นพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดรองค์ใดกันแน่ เพราะมีอยู่ด้วยกันถึง 5 พระองค์ และอาจมาในรูปต่างๆ ไม่ซ้ำกัน หรือปรากฏรูปเดิม แต่ที่มีวาสนาบารมีสูงส่งก็คือ คุณดอน นนทะศรีวิไล คนลาวไปประกอบอาชีพที่ประเทศแคนาดา ท่านผู้นี้ปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัด ถือเอกามังสะวิริติมานานกว่าสิบปี ซึ่งพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดรโปรด

ปรานมาก คุณดอนและครอบครัวนับถือพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร
มาก และเล่าให้ฟังว่าได้พบเห็นพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดรด้วยตา
เนื้อ 2 ครั้ง

ครั้งแรกหลังจากเสร็จจากการนั่งสมาธิประจำวันเป็นเวลาทาง
ประเทศแคนาดา 00.02 น. ปรากฏพระภิกษุชรูรูปหนึ่งเดินเข้ามาใน
บ้าน คุณดอนทราบทางจิตว่าเป็นพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดรแน่ จึง
ก้มลงกราบและเรียนถามท่านว่า “หลวงปู่คือพระบรมครูธรรมเทพโลก
อุดรใช่ไหม” ท่านตอบว่า “ใช่” คุณดอนไม่ทันได้เตรียมตัวและไม่ได้
ถามถึงข้อปฏิบัติธรรม จึงถามว่า “พระพิมพ์ที่ท่านอาจารย์ประถม
ฝากมาให้ เป็นของหลวงปู่อธิฐานจิตจริงหรือเปล่า”
ท่านตอบว่า “จริง” ต่อจากนั้นคุณดอนก็ตื่นตื่น
ไม่ทราบจะถามอะไรอีกต่อไป ครั้นแล้วหลวงปู่ก็
หายไป การที่ท่านปรากฏเช่นนั้นเรียกว่าปรากฏ
กายธรรม สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเนื้อและ
สัมผัสได้จึงเกิดปัญหาถกเถียงกันสำหรับผู้มีภูมิ
ปัญญาไม่ถึงขั้นไม่รู้จักคำว่า กายทิพย์ กายธรรม

ครั้งที่สองเป็นการนั่งทำสมาธิทั้งคณะประมาณ 5 คนด้วยกัน
หลวงปู่โลกอุดรมาปรากฏอีก ท่านยืนไม่ได้เตรียมอาสนะไว้ต้อนรับ
ท่านแสดงธรรมย่อ และว่าคณะปฏิบัติธรรมพอจะทราบอะไรบ้างแล้ว

พอสมควร ต่อไปท่านอาจจะไม่มาอีก จะให้ของไว้เป็นเครื่องระลึก
แล้วท่านก็มองไปยังแก้วน้ำปรากฏเป็นแสงสีเขียวพุ่งออกจากดวงตา
ข้างหนึ่ง ทันใดนั้นน้ำในแก้วได้จับตัวแข็งเป็นก้อนเล็กๆ หลายก้อน
ด้วยกันท่านบอกว่าให้แบ่งกันเก็บเอาไว้เป็นของดีมีอะไรคุณดอนก็เล่าสู่
กันฟังเป็นที่เชื่อถือได้และมีตัวตนจริง

หลวงพ่อจรัส วัดอัมพวัน สิงห์บุรี เคย

ได้พบท่านโดยที่ไม่ทราบว่าท่านเป็นพระบรมครู
ธรรมเทพโลกอุดรพบที่โคนต้นไทรใหญ่ โดย
ได้รับการบอกเล่าจากเจ้าของที่ดินว่า ถึงปี
หลวงปู่จะมาปักกลดอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง เจ้าของที่
เล่าว่าตั้งแต่จำความได้จนถึงอายุได้ 80 ปีเศษ
หลวงปู่ก็ยังคงทรงลักษณะเดิมไม่แปรเปลี่ยน หลวงพ่อจรัสเรียกท่าน
ว่า “หลวงพ่อดำ” ได้ศึกษาวิปัสสนากรรมฐานจากท่านพอสมควร บาง
ทีคนมีวาสนาได้พบท่านแล้วไม่รู้จักรู้ว่าท่านเป็นใครมีอยู่มาก **คณะพระ
โลกอุดร เป็นชาวเนปาลอย่าเข้าใจผิดว่าเป็นคนไทย** การที่ท่านพูด
ภาษาไทยได้ก็เนื่องจากบรรลุปฏิสัมภิตาญาณสามารถรู้ภาษาคนและ
สัตว์ได้ท่านชอบปรากฏองค์ทางป่าเมืองกาญจนบุรีเช่น อำเภอไทรโยค
อำเภอทองผาภูมิ ครั้งล่าสุดท่านปรากฏองค์ที่เขาใหญ่ ท่านอภิชิโต
ภิกขุ และท่านพันเอกชม สุคันธรัต ไปเฝ้าท่านอยู่นานวัน และท่าน
อภิชิโต ภิกขุได้มรณภาพได้ไม่นาน เรื่องราวบางตอนได้อาศัยท่าน

อภิชาติ ภิกขุเป็นผู้บอกเล่า มิได้เป็นนวนิยายเลื่อนลอย ไม่จำเป็นต้อง
รอการพิสูจน์ และโปรดเข้าใจด้วยว่าภาพพระโลกอุดรที่บูชากัน
อยู่ในปัจจุบันนั้น มิใช่องค์พระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร เพียงแต่
เป็นพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดรองค์ที่สาม มีนามว่า
“พระอิเกสโรหรือหลวงปู่โพธิ์” การปรากฏกายธรรมใน
ปัจจุบันส่วนมากมักจะเป็นพระโลกอุดรองค์ที่สาม และแทรกซ้อนด้วย
หลวงปู่แจ้ฉนวน ซึ่งเป็นศิษย์เอกคู่กับกรมพระราชวังบวรวิชัยชาญ
ท่านอภิชาติเรียกว่า “ครูฝึก” ปกติหลวงปู่ไม่ได้ลงมือสอนวิชาด้วย
ตนเอง ให้ศึกษากับครูฝึก เมื่อจบชั้นแล้วท่านจึงจะทำการทดสอบทุก
ครั้งไป

คณะพระธรรมทูตมาเผยแผ่พระพุทธศาสนายังแคว้นสุวรรณภูมิ

กล่าวย้อนไปถึงอดีตกาลพุทธศักราชผ่านพ้นไป 303 ปี (ตาม
หลักฐานบันทึกในหนังสือมหาวงศ์พงศาวดารลังกา คำบรรยายของ
หลวงบริบาลบุรีภัณฑ์ อดีตภัณฑารักษ์เอกกรมศิลปากร) และตาม
หลักฐานของวัดเพชรพลี (บันทึกอักษรเทวนาครี ชุดค้นพบ ณ ซาก
ศิลา วัดคูบัว ตำบลคูบัว จังหวัดราชบุรี) ว่าพระพุทธศาสนาได้เริ่มเผย
แผ่เข้าสู่แคว้นสุวรรณภูมิในปีพุทธศักราช 235 ซึ่งมีระยะเวลาห่างกัน

ถึง 68 ปี พระเจ้าอโศกมหาราชได้ทรงกระทำตติยสังคายนา
พระไตรปิฎก คือ การชำระพระไตรปิฎกขึ้นเป็นครั้งที่ 3 ครั้นแล้วจึง
อาราธนาพระโมคคัลลีบุตรติสสเถระ องค์อรหันต์เป็นประธาน
คัดเลือกบรรดาพระอรหันต์เถระออกทำการเผยแผ่พระพุทธศาสนาใน
ประเทศต่างๆดังนี้

1. **พระมัชฌันติกเถระ** ไปยังกัสสมิรและคันธารประเทศ (คือ
ประเทศแคชเมียร์และอัฟกานิสถานปัจจุบัน) แห่งหนึ่ง
2. **พระมหาเทวะเถระ** ไปยังมหิสมมณฑล (คือแคว้นแค้วนทางใต้
ลำน้ำโคทาวดี อันเป็นประเทศไมสอหรือไมเซอร์ในปัจจุบัน)
แห่งหนึ่ง
3. **พระรักขิตเถระ** ไปยังนวนวาสิประเทศ (คือแคว้นแค้วนกะนารา
เหนืออันเป็นเขตเมืองบอมเบย์ปัจจุบัน) แห่งหนึ่ง
4. **พระธรรมรักขิตเถระ** ไปยังปรันตโกยประเทศ (คือแคว้นแค้วน
ตอนชายทะเลด้านเหนือเมืองบอมเบย์ปัจจุบัน) แห่งหนึ่ง
5. **พระมหาธรรมรักขิตเถระ** ไปยังมหารัฐประเทศ (คือแคว้น
แค้วนตอนเหนือของลำน้ำโคทาวารี) แห่งหนึ่ง
6. **พระมหารักขิตเถระ** ไปยังโยนกประเทศ (คือบรรดาหัวเมือง
ต่างๆที่พวกโยนกได้ครอบความเป็นใหญ่ใน ดินแดน ประเทศ
เปอร์เซียปัจจุบัน) แห่งหนึ่ง

7. **พระมัทรมิถะ** ไปยังหิมวันตประเทศ (คือมณฑลซึ่งตั้งอยู่เชิงเขาหิมาลัย มีเนปาลราช เป็นต้น) แห่งหนึ่ง
8. **พระโสณเถระกับพระอุตรเถระ** ไปยังสุวรรณภูมิประเทศ (ข้อถกเถียงเรื่องสุวรรณภูมิเป็นมาช้านาน ฝ่ายไทยอ้างนครปฐมเป็นราชธานีของสุวรรณภูมิ พม่าอ้างเมืองสะเทิมอันเป็นมอญ ฝ่ายใต้เป็นสุวรรณภูมิ เขมรและลาวต่างก็อ้างว่าประเทศของตนคือสุวรรณภูมิ แต่ใครจะอ้างอย่างไรก็ล้วนมีส่วนถูกด้วยกันทั้งสิ้น คือท่านศาสตราจารย์เดวิดส์อธิบายว่าเริ่มแต่รามัญประเทศไปจรดเมืองญวน และตั้งแต่พม่าไปจรดแหลมมลายูหรือที่เรียกว่าอินโดจีนเป็นสุวรรณภูมิทั้งนั้น สมเด็จพระเจ้าดำรงราชานุภาพทรงรับสั่งว่า คำที่เรียกสุวรรณภูมิประเทศนั้นจะหมายรวมดินแดนที่มีเป็นประเทศมอญและไทยภายหลังทั้งหมด เหมือนอย่างที่เราเรียกว่าอินเดียเป็นชมพูทวีปก็เป็นได้ เพราะฉะนั้นใครในแหลมอินโดจีนจะอ้างว่า ประเทศของตนเป็นสุวรรณภูมิจึงเป็นการถูกต้องด้วยกัน ทั้งนั้นไม่มีปัญหาที่ไทยอ้างนครปฐม เป็นราชธานีนั้นก็เพราะจังหวัดนครปฐมมีเนื้อที่ภูมิประเทศกว้างขวางและมีโบราณวัตถุสถานสร้างไว้มาก แต่จะเรียกชื่อเมืองหลวงว่าอะไรในครั้งกระนั้นได้แค่สันนิษฐานเห็นจะเรียกสุวรรณภูมินั่นเองชื่อนี้จึงได้แต่เป็นที่รู้จักกันแพร่หลายไปถึงอินเดียและลังกาจนเป็นเหตุให้ใช้ชื่อนี้ในหนังสือมหาวงศ์ฯ

ว่า พระโสณกับพระอุตรได้อัญเชิญพระพุทธศาสนามาประดิษฐานสถานที่เมืองสุวรรณภูมิ และเป็นเหตุให้เรียกชื่อมหาสถูปที่เมืองนั้นว่า “ พระปฐมเจดีย์ ” หมายความว่า เป็นพระเจดีย์องค์แรกที่สร้างขึ้นในแถบ ประเทศตะวันออกนี้)

ส่วนคำจารึกอักขระเทวนาครีฉบับวัดเพชรพลี ปรากฏข้อความที่พิสดารยิ่งขึ้นโดยกล่าวถึงคณะพระธรรมทูตได้เดินทางมาเผยแผ่พระพุทธศาสนาโดยทางเรือประกอบด้วย พระโสณเถระ พระอุตรเถระ พระมุณียะ พระณานียะ พระภูริยะ สามเณรอิสิจน์ สามเณรคุณะ พระสามเณรนิตตย เขมกะ อุบาสก อนิฆาอุบาสิกา อตุลยอำมาตย์และคุณหญิงอตุลยา พราหมณ์ และนาง พราหมณี ผู้คนอีก 38 คน ได้มาพักที่วัดช้างค้อม (นครศรีธรรมราช) เมื่อวันขึ้น 14 ค่ำ เดือนอ้าย พ.ศ. 235 ออกบิณฑบาต วันขึ้น 15 ค่ำ แล้วเทศนาพรหมชาลสูตรและได้วางวิธีอุปสมบทญัตติจตุตถกรรมวาจา โดยใช้อุทกเขปเสมาหรือเสมาน้ำ และได้วางเทศน์ไทยโดยถือแบบเหล่าพระสาวกยานีซึ่งเป็นต้นของพระภิกษุณี โดยบวชหรือบรรพชาไม่มีเรือนออกจากเรือน(อาคารสมา อนาคาริย ปพพชฺชา) ได้วางวิธีสวดปาฏิโมกข์หรืออุโบสถกรรม ปวารณากรรม เมื่อพระเจ้าโลกละว่า(เจ้าผู้ครองแคว้นสุวรรณภูมิ)รับสั่งให้มน

ขอมพิสนุ ขอมเฉย ขอมสอน ขอมเมือง สร้างวัดมหาธาตุ ท่านได้วาง
วิธีกำหนดนิมิตผูกขันธสีมา พ.ศ. 238 เดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำ

ขณะอยู่ระหว่างการก่อสร้าง ท่านได้สอนพระบวชใหม่ให้ท่อง
พระปาฏิโมกข์จบหลายองค์ แล้วจึงวางวิธีสวดสาธยายโดยฝึกซ้อมให้
คล่อง เมื่อคล่องแล้วจึงจะวิไลชานากันจริงๆ ท่านให้มนขอมปั้น
พระพุทธรูปด้วยปูนขาวเป็นพระประธานในโรงพิธี เมื่อเรียบร้อยแล้ว
ท่านวางวิธีกราบสวดมนต์ไหว้พระ เห็นดีแล้วจึงให้สร้างพระพุทธรูป
ประจำพระอุโบสถ จึงเป็นธรรมเนียมสืบต่อกันมา ท่านได้วางวิธีกฐิน
และอุตงค์คือ การเที่ยวจาริกไปในเมืองต่าง ๆ

หลักฐานต่าง ๆ ตามที่กล่าวจารึกด้วยอักษรเทวนาครี ขุดพบที่
โคกประดับอิฐ ตำบลคูบัว จังหวัดราชบุรี พบรูปปั้นลอยองค์ ลักษณะ
นั่ง ลักษณะนั่งห้อยเท้า มี
ลีลาแบบปฐุมเทศนา มีเศียร
โล้น ด้านหนึ่งจารึกว่า โสณ
เถระ ด้านล่าง อุตตรเถ(ร)
ด้านล่างสุด สุวรรณภูมิ มีอยู่
ด้วยกัน 5 องค์ ผู้ค้นพบทูล
เล่น 3 องค์ เหลือเพียง 2
องค์ ตกเป็นสมบัติของวัดเพชรพลี ส่วนครบชุด 5 องค์ คือ พระโสณ

เถระ พระอุตรเถระ พระมุนีเยเถระ พระมานีเยเถระ พระภูริเยเถระ
ในท่านั่งแสดงธรรม สมัยต่อมาในรัชกาลที่ 4 และที่ 5 มีการสร้างแบบ
พระสมเด็จพระขึ้น แล้ว เห็นเป็นพระสมเด็จพระพิมพ์อีกด้วย จึงเป็นการ
สับสนสำหรับผู้ที่ไม่รู้จริง

จะเห็นได้ว่าตามหลักฐานบันทึก กล่าวเพียงพระโสณเถระ ไม่ได้
กล่าวถึงพระอุตรเถระ(อุตรก็คืออุตร) เป็นปัญหาว่าหลวงปู่พระบรมครู
ธรรมเทพโลกอุตรเป็นองค์ใดกันแน่เพราะในสมัยปัจจุบันกล่าวถึงพระ
บรมครูธรรมเทพโลกอุตร ไม่มีใครรู้จักพระโสณะเถระ

ข้อเท็จจริง ท่านทั้งสองเป็นที่นั่งร่วมสายโลหิต องค์พี่คือพระ
อุตร มีร่างกายสั้นทัด องค์น้องมีร่างกายสูงใหญ่ มีฉายาว่าขรรค์ดินโต
ถ้านำพระธาตุมาตรวจนิมิตจะบอกว่า โสณะ-อุตร ไม่แยกจากกัน องค์
น้องบรรลุนิพพานก่อนองค์พี่แต่มีความเคารพองค์พี่มากต้องกราบองค์
พี่ แต่เหตุที่บรรลุนิพพานก่อนพี่ชายจึงเรียกโสณะ-อุตร ไม่เรียก อุตร-โสณะ
ฉะนั้นหลวงปู่ใหญ่ก็คือพระอุตรนั่นเอง เจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒา
จารย์(โต) พรหมรังสี กล่าวพระนามขององค์ท่านว่า พระโสอุตรพระ
โลกอุตร ด้วยเหตุนี้ทำให้ผมเกิดความคิดจัดกลุ่มพระบรมครูธรรมเทพ
โลกอุตรขึ้น และเขียนเรื่องลงในวารสารพระเครื่อง โดยแบ่งกลุ่มออก
ดังนี้

กลุ่มที่ 1 มีพระโสณเถระ พระอุตรเถระ

กลุ่มที่ 2 พระมุนียะหรือหลวงปู่โพรงโพ เป็นเอกเทศ

กลุ่มที่ 3 พระณานียะ (หลวงปู่ขรัวขี้เถ้า) พระภูริยะ (หลวงปู่หน้าปาน)

รวมเป็น 3 กลุ่มด้วยกัน แต่ไม่เป็นการถูกต้องตามข้อเท็จจริง ได้เกิดนิมิตครั้งแรกพบเพียงพระอุตรเถระเจ้า ปราภฏกายเพียงครึ่งท่อน(สอบแล้วตรงกับคนใต้ท่านหนึ่ง) ท่านบินเข้าสู่โดยลักษณะการที่รวดเร็วยิ่ง ตรงเข้ากอดรัดด้วยความเมตตา ผมทักท่านว่า “หลวงปู่ใหญ่” ท่านยิ้มแล้วบอกกับผมว่า “ปู่ชื่อเปลี่ยนนะลูก” ขอให้ลูกจงหลุดจากการยึดมั่นถือมั่น ท่านสอนธรรมง่าย ๆ แต่มันลึกและเป็นชั้นสูง ไม่ธรรมดา ท่านมาองค์เดียว ท่านอภิชิโตภิกขุก็เคยเล่าให้ฟังว่า หลวงปู่อยู่องค์เดียว นอกนั้นก็เพียงศิษย์ในสำนัก เรื่องนี้ผมไม่ได้คุยให้ใครฟังมากนักเกรงจะไม่เชื่อ คนที่มาหาก็ชอบแต่ส่องพระด้วยแว่นไม่ส่องด้วยจิต และผมจะดีใจในเมื่อพบคนส่องพระทางจิตด้วยกัน ถูกคอ

คำสอนของหลวงปู่เป็นที่สุดท้ายในมหาสติปัญญาอันลึ กายเวทนา จิต ธรรม ลึกแต่ที่ไม่ใช้สัตว์บุคคลตัวตนเราเขา อย่างที่เขาสอนกัน กายในกาย จิตในจิต ไม่ติดมั่นก็หลุด ก็ไม่รู้จะหลุดอย่างไร ตามความเข้าใจของผม ธรรมตัวนี้ก็คือ สภาวะธรรม มันแปรเปลี่ยนไม่คงที่คือทุกข์ การทนอยู่ อยู่ไม่ได้ สิ่งที่มีชีวิตและปราศจากชีวิตมันเชื่อมลื่นไปตามสภาวะธรรมไม่ยืนยงคงที่ หลวงปู่จึงให้ปริศนาว่า “ปู่ชื่อเปลี่ยนนะลูก” เมื่อมันไม่ดำรงคงที่ มันก็ไม่เที่ยงนะซี มันทุกข์ อนิจจัง ก็เมื่อมันไร้สาระเช่นนี้ จะไปยึดถือเป็นตัวเป็นตนทำไม อนัตตา สัพเพธัมมาทุกขา สัพเพธัมมาอนิจจา สัพเพธัมมาอนัตตา ตี ถ้าจะตัดรูปนาม ปล่อยเวทนาสัญญาไว้ ละเพียงสังขารเครื่องปรุงแต่งจิตอันเป็นตัวอุปาทาน ตัดตัวนี้เปรียบเหมือนการตัดคัตเอาที่สวิทซ์ไฟฟ้า ไฟฟ้าดวงอื่นพากันดับหมด เป็นสุญญตนิพพาน ท่านอาจารย์วิชัย แห่งสำนักสงฆ์ถ้ำผาจม เชียงราย เคยนำมาแสดงธรรมในรายการธรรมะทาง ที.วี. ผมฟังแล้วถึงกับก้มลงกราบเพราะความถูกใจ ไปเรียนให้มากทำไม ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (เจริญ ญาณวรเถระ) อบรมสั่งสอนสานุศิษย์ให้ไหว้ 5 ครั้งให้มีศีลบริบูรณ์ ไหว้พระเสร็จให้ทำสมาธิ ก่อนตายให้พิจารณาถึง สัพเพธัมมาอนัตตา จะไม่กลับมาเกิดอีก จึงว่าหลวงปู่ท่านสอนตามชั้นภูมิธรรมปัญญาฟังดูง่าย ๆ แต่ทำยาก

นิมิตครั้งที่ 2 พบกับพระโสณเถระเจ้า

ท่านมากับพระอิเกสโร จิตผมทราบทันที
ว่าเป็นหลวงปู่องค์ที่สอง รูปร่างท่านสูง
ใหญ่เกศายาว ประมาณ 1 องคุลี ผมคิดอยู่
ภายในใจว่าอยากจะได้เกศของท่านไว้บูชา
หลวงปู่เรียกผมเข้าไปใกล้ ผมก้มลงกราบท่านๆยิ้ม

ด้วยความปราณี ยกมือลูบศีรษะของผมพลางเรียกชื่อ ท่านมิได้กล่าว
ธรรมอันใด ส่วนองค์ที่หนึ่งถัดไปประมาณ 4 วา ปรากฏเกศายาวคลุม
ด้านหลังห่มจีวรสีกรัก แสดงว่าเป็นพระอิเกสโร(เกศาแปลว่าผม) มิได้
กล่าวธรรมใดเช่นกัน แสดงชัดว่าพระอิเกสโรเป็นสานุศิษย์พระโสณะ
ภาพนิมิตเลื่อนหายไปปรากฏเห็นพระภิกษุชรารูปหนึ่งร่างกายใหญ่ ยืน
เทียบแล้วยังสูงไม่แพ้ไหล่ท่าน มีขนตายาวพิเศษ ประกอบอารมณ์ขัน
ท่านยกมือลูบศีรษะของผมพลางกล่าวว่า “ลงศีรษะมากมายจริง”
ทันใดนั้นท่านก็หัวเราะก๊าก ผลักผมกระเด็นไป ประมาณ 2 วา แล้ว
กล่าวว่า “ไอ้โฮมีพระมากจัง” แล้วท่านก็พาเดิน ผมก็ตามหลังท่านไป
ในจิตรู้ว่าท่านคือ หลวงปู่ชรัวขี้เถ้า จนในที่สุดไปพบกลุ่มพระภิกษุและ
ฆราวาสกลุ่มหนึ่ง มีฆราวาสท่านหนึ่งอุ้มขันสำริดเดินอยู่ในกลุ่มท่านชี้
มือไปยังบุคคลผู้นั้นและกล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นสามี” ทำให้ผมต้องตี
ปัญหาพิกใหญ่ ชันนั้นน่าจะหมายถึงชั้นห้า คำว่าสามีแปลได้หลาย
อย่าง เจ้าของ ผัว ตำแหน่ง พระสังฆราชบัณฑิต น่าจะเป็นบัณฑิต

นั่นเองท่านผู้นี้จิตบอกว่า เป็นหลวงปู่ชรัวหน้าปานองค์ที่ห้าเป็นอันว่าผม
ได้เห็นหน้าพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดรครบทุกพระองค์

9. พระมหินทรเถระ เป็นพระราชบุตรของพระเจ้าอโศก

มหาราช พร้อมด้วยพระภิกษุหลายรูปไปลังกาทวีปแห่งหนึ่ง

พระอุตรเถระเจ้าอวตารเป็นพระอุทุมพรมหาสวามี

พระอุตรเถระเจ้าอวตารเป็นพระอุทุมพรมหาสวามีในสมัยพระ
เจ้าลิไทแห่งราชวงศ์สุโขทัยปี พ.ศ.1900 ห่างจากระยะแรกประมาณ
1600 ปี มีบางท่านกล่าวว่าในสมัยทริภุญไชยท่านมาเกิดเป็นครูบาบุญ
ทา แต่เป็นเรื่องของความฝันไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัดและมีผู้เล่าให้
ฟังว่าในครั้งกระนั้น ผมเป็นสามเณรอาศัยอยู่กับท่านมีชื่อว่า “น้อยคำ
อ้าย” เป็นสลาคือช่างปั้นพระคนเล่าเป็นพนักงานออมสินสำนักงาน
ใหญ่ โดยการผ่านร่างแต่ไม่ถึงกับประทับทรง จึงเกิดปัญหาว่าคนฝัน
กับคนที่ป็นร่างผ่านให้ข้อความไม่ตรงกัน จึงตัดออกเอาแต่เรื่องที่มี
หลักฐานมากแล้วและมีบันทึก คณะพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดรมี
หน้าที่ดูแลทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาไปจนกว่าจะสิ้นพุทธันดร(พ.ศ.
5000) คราใดที่พระพุทธศาสนาอ่อนแอลง ท่านมักจะมาโปรดท่านเป็น
ชุกตเดินทางมาจากประเทศลังกาสู่ประเทศมอญ ความว่าในสมัยนั้นมี

พระอาจารย์ชาวลังกาท่านหนึ่งนามว่า“พระมติมา” เป็นศิษย์ในสำนักพระอุทุมพรมหาสวามีสังฆราช ซึ่งมีวัตรปฏิบัติเคร่งครัดที่สุดในประเทศลังกา มาตั้งสำนักที่เมืองนครพนหรือเมืองเมาะตะมะของมอญ ในสมัยพระสุตโสมเป็นพ่อเมืองพระเถระทางกรุงสุโขทัยได้ทราบข่าวเกิดความศรัทธาปสาทะ จึงพากันมาขออุปสมบทใหม่ในสำนักพระมติมาและข่าวได้แพร่ไปถึงพระเจ้าลิไทแห่งกรุงสุโขทัย จึงจัดส่งสมณทูตอาราธนาพระมติมามาอยู่ ณ กรุงสุโขทัย แล้วพระองค์ได้ทรงผนวชในสำนักพระมติมา ประกาศปรารธนาพุทธภูมิแล้วลาสิกขาบท เพื่อบำเพ็ญพระราชกรณียกิจตามเดิม แต่งตั้งพระมติมาให้เป็นทีพระสวามี (ตำแหน่งพระสังฆราชของลังกา) พระมติมาได้พยากรณ์ไว้ว่า พระพุทธศาสนาจะไม่ตั้งมั่นในมอญแต่จะตั้งมั่นในไทยจนถึง พ.ศ. 5000 (เป็นอันแสดงว่าพระสังฆราชรูปนี้เป็นชาวลังกา) บางท่านยังอ้างข้อความบางตอนในศิลาจารึกกล่าวถึงความเคร่งครัดของท่านว่า มีจริยาวัตรเยี่ยงพระอรหันต์

แต่หลักฐานในหนังสือชินกาลบาสิปกรณ์ระบุความตอนหนึ่งว่า พระสังฆราชรูปนี้ความจริงเป็น ชาวสุโขทัย ชื่อพระสุมนเถระ เดิมได้ศึกษาเล่าเรียนธรรมจากสำนักต่าง ๆ หลายสำนักจากเมือง อโยธยปุระ(อยุธยา) จนความรู้แตกฉานแล้วกลับมาอยู่ที่เมืองสุโขทัยตามเดิม ครั้นต่อมาได้ทราบข่าวว่าพระมหาสวามีองค์เถระชาวลังกา ผู้ทรงคุณอันเลิศในทางธรรมชื่อว่า “อุทุมพร” ได้จาริกจากลังกามาอยู่ที่ริมนะ

ประเทศ (ในพงศาวดารโยนกเรียกชื่อว่าเมืองเมาะตะมะในศิลาจารึกเรียกนครพน) พระสุมนเถระจึงชักชวนพระภิกษุซึ่งเป็นสหายทางธรรมจำนวนหนึ่งพากันเดินทางจากกรุงสุโขทัยไปนมัสการพระมหาสวามีอุทุมพร แล้วอยู่ศึกษาเล่าเรียนพระธรรมกับพระมหาสวามีอุทุมพร นั้นกาลต่อมาความทราบถึงพระกรรณพระมหาธรรมราชาแห่งกรุงสุโขทัย (คือพระญาศรีสุรยพงศ์รามมหาธรรมราชาธิราชพระเจ้าแผ่นดินองค์ที่ 5 แห่งราชวงศ์สุโขทัย ซึ่งก็คือพระเจ้าลิไทแต่คำในลายสือไทอ่านยากมิได้จารึกคำว่า “ลิไท” โดยตรงมีพระนามว่าก่อนเสวยราชย์ว่า พระญาฤาโท อ่านอย่างภาษามคธว่า “ลิไท” คำว่าพระญาศรีสุรยพงศ์เป็นพระนามเดียวกับพระราชบิดาเพียงแต่เติมคำว่าบุตรต่อท้ายคำ) ว่าพระมหาสวามีอุทุมพรจาริกมาจากเมืองลังกามาอยู่ที่เมืองริมนประเทศ ก็ทรงมีพระราชประสงค์ใคร่จักได้พระภิกษุสงฆ์ผู้สามารถคงแก่เรียนกระทำสังฆกรรมได้ครบถ้วนมาประจำที่สำนักเมืองสุโขทัย จึงจัดส่งสมณทูตไปนมัสการพระมหาสวามีอุทุมพรเพื่อขอพระภิกษุผู้ทรงคุณธรรมดังกล่าว พระมหาสวามีอุทุมพรจึงได้ส่งพระสุมนเถระพร้อมด้วยคณะที่มาด้วยกันให้แก่พระมหาธรรมราชาประจำกรุงสุโขทัย พระสุมนเถระและคณะได้นมัสการพระมหาสวามีอุทุมพร แล้วเดินทางกลับกรุงสุโขทัย พระมหาธรรมราชาทรงดีพระทัยยิ่งนัก โปรดเกล้าให้สร้าง“วัดอัมพวันาราม” (คือวัดป่ามะม่วงในปัจจุบัน) แล้วได้นิมนต์พระ

สุมนเถระให้อยู่ที่วัดนั้น (ในศิลาจารึกไม่มีคำว่าวัด มีแต่อาวาสสุมม่วง
สุมนคือซุ้ม หมายถึง ซุ้มมะม่วง ป่าม่วง ปรากฏว่าเป็นสถานที่เดียวกัน)

ปัญหาที่เคยสงสัยกันว่าถ้าพระมหาสวามีสังฆราชาเป็นภิกษุชาว
ลังกาจริงแล้วได้ทำการเผยแผ่ธรรมแก่ชาวบ้าน เป็นการยากที่จะทำ
ความเข้าใจได้ง่ายๆ(ความคิดเช่นนี้ยังไม่ลึกซึ้งพอ ไม่ได้ศึกษาในเรื่อง
ปฏิสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม จะเข้าใจผิดกันไปใหญ่และก็เมื่อตอนที่คณะพระ
ธรรมทูตชุดแรกที่มาเผยแผ่พระพุทธศาสนายังแคว้นสุวรรณภูมิ เล่า
ท่านจะทำประการใด) ท่านก็เทศน์โปรดตามภาษาพื้นบ้านนั่นเอง และ
ในการตรวจพระพิมพ์โลกอุดร โดยพระวิปัสสนาจารย์รูปหนึ่ง ท่านไม่มี
ความรู้เรื่องพระพิมพ์โลกอุดร จึงใช้จิตถามพระพิมพ์ตอบว่า ข้าคือบรมครู
ศรีสัชชนาลัยซ้าอยู่ 2 ครั้ง ซึ่งหมตภูมิปัญญาของผู้ตรวจ จึงได้รับ
คำอธิบายจากตัวกระผมผู้เขียนเรื่องราวว่าถูกแล้ว เพียงศิษย์ท่านยังเป็น
ถึงพระสังฆราชาองค์ท่านจะเป็นอะไรก็ดี (เลิกเรียกพระครูโลกอุดรกัน
เสียทีเถอะ) และการที่พระสุมนเถระเพียงถวาย
พระธรรมคำสอนแก่พระมหาธรรมราชาช่วง
ระยะพรรษาเดียวก็ทรงบรรลุมิธรรมแตกฉาน
ก็คือภาษาไทยนี้เองต่อมาได้ทรงสถาปนา พระ
สุมนเถระขึ้นดำรงตำแหน่ง “พระสวามีสุมน
เถระ”

อนึ่งพิจารณาแผ่นศิลาจารึกของวัดป่ามะม่วงเป็นศิลาจารึก
ลายสือไทหลักที่ 27 ได้กล่าวถึงพระญาศรีสุรยพงศ์รามมหาธรรมราชา
ทรงผนวช แต่อักษรจารึกด้านที่ 1 และด้านที่ 2 ชำรุดอ่านไม่ได้ความ
คงเหลือเพียงด้านที่ 3 และด้านที่ 4 ตัดเฉพาะด้านที่ 3 ถอดความเป็น
ภาษาไทยปัจจุบันดังนี้

“...อันนี้ ในกลางสุมม่วงให้ประดิษฐานกุฎี พินหาร แถลงเมื่อพระ
นิพพาน ทางกุสินารานคร แถลงฝูงขลินาสรพรั่งบริวารแถลงทั้งพระ
อารยกำสพมาทูลฝ่าตีนพระเจ้าอันชำแรกจากโลงทองแถลงทั้งขุนมัลล
ราชที่คนมากระทำบูชา ประดิษฐานทั้งปฏิมากระลาอุโบสถ แลเสมา
นั้นโสดเทียมน ญ่อมฝูงสงฆ์อันคง...ปรัชญา...ร...อันมีสังฆราชา...พระ
ไตรปิฎกอันได้...บวชแต่...ไ...ฝูงมหาสมณลังกาทวิป น...มานั้น...นั้น ที่
พรญาศรีสุรยพงศ์ธรรมราชาธิราชออกผนวชแลแผ่นดินป่า ม่วงนี้ไหว...
มหาสมณทั้งอัน...เลิก...น ปลายพ...ปาลย...น นำให้ฝูง...ทั้งหลายเห็น”

ซึ่งผมขอถอดและขยายความดังนี้ ภายในบริเวณศูนย์กลางของ
อาวาสสุมม่วงหรือวัดป่ามะม่วงมีการก่อสร้างเป็นกุฎีวิหารปรากฏภาพ
เขียนภายในผนังพระวิหารแสดงภาพพระอรหันต์ซึ่งมาสพบมาประชุมกัน
หนาแน่นดุจกำแพง กั้นน้ำ เพื่อเตรียมถวายเพลิงพระบรมศพพระผู้เป็น
เจ้าซึ่งดับขันธปรินิพพาน แสดงภาพพระมหากัสสปเถระเจ้ากัมถวาย
บังคมเบื้องพระยุคลบาทซึ่งยืนจากโลงทองบรรจุพระบรมศพ แสดง

ภาพขุนมัลลราช คือเหล่าบรรดามัลลกษัตริย์ทั้งสี่ (ทรงเชี่ยวชาญในวิชามวยปล้ำ) กำลังถวายสักการะภายในพระวิหารมีพระประธานประกอบด้วยพระอัครสาวกชายชวา มีตู้พระไตรปิฎกโดยรอบๆพระวิหาร ประกอบด้วยพันธสีมาแสดงภาพพระภิกษุสงฆ์ผู้คงแก่เรียนอันได้แก่พระสุมนสวามี สังฆราช ผูกสมณะแห่งลังกาทวีปคือคณะของพระอุทุมพรสวามีสังฆราช(พระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร) ปรากฏในศิลาจารึกเนินปราสาทด้านที่ 2 บรรทัดที่ 17 - 18 “เมื่อได้สมเด็จพะมหาเถระกับพระภิกษุสงฆ์ทั้งหลายมา”

พรญาศรีสุรยพงศ์รามมหาธรรมราชาธิราชมีพระบัญชาให้ราชบัณฑิตไปอาราธนาพระมหาสวามีอุทุมพรจากเมืองนครพันธราบว่า ท่านรับการอาราธนาและเดินทางมาได้ครึ่งทางแล้ว(ทราบทางจิต) พรญาศรีสุรยพงศ์รามมหาธรรมราชาธิราชทรงจัดให้หมู่อำมาตย์มุขมนตรีและบรรดาราชตระกูลไปเตรียมการต้อนรับทำการสักการบูชาพระมหาสวามีอุทุมพรสังฆราชตามหัวเมืองต่าง ๆ ที่ทรงจาริกผ่าน เริ่มจัดเครื่องสักการบูชา ตั้งแต่เมืองเชียงทอง เมืองจันทร์ เมืองบางพาดตลอดมาจนถึงเมืองสุโขทัย นับว่าเป็นการต้อนรับเป็นพิธีการอันยิ่งใหญ่ของเมืองสุโขทัย

วันทรงผนวชขณะที่พรญาศรีสุรยพงศ์รามมหาธรรมราชาธิราชรับผ้าไตรจากพระอุปัชฌาย์แล้วทรงอธิษฐานจิตปรารณาพุทธภูมิ ได้

ยังเกิดแผ่นดินไหวไปทั่วทุกสารทิศในบริเวณอ่าวาสุมม่วงเป็นที่ประจักษ์แก่ฝูงชนทั้งหลาย ทว่ากัน พระองค์ได้รับพระฉายาในสมณเพศว่า “ปัลลวะราชา” (ปลลวราชา) แปลว่าพระราชาผู้เป็นหน่อเนื้อพุทธางกูร

สันนิษฐานว่าพระอุทุมพรมหาสวามีสังฆราชพร้อมคณะน่าจะพำนัก ณ อ่าวาสุมม่วง ช่วงระยะหนึ่ง โดยธรรมเนียมพระมหากษัตริย์ในสมัยโบราณมักนิยมสร้างพระพุทธรูปพระพิมพ์พระเครื่องเพื่อหวังอาณิสย์แลบรรจุกุเจตีย์ให้สืบพระพุทธศาสนา จึงมีการสร้างพระพิมพ์เนื้อดินขึ้นชุดหนึ่งนิยมเรียกกันว่า พระพิมพ์วัดปามะม่วงเป็นพระพิมพ์ที่พระอุทุมพรมหาสวามีสังฆราชทรงอธิษฐานจิตให้สมัยสุโขทัยหลวงพ่อโอภาสีแห่งอาศรมบางมด ยืนยันว่า พระพิมพ์โลกอุดรวิเศษ กว่าพระสมเด็จวัดระฆังฯ มากมาย

พระอุตรเถระเจ้าอวตารเป็นพระครูเทพวิเศษ

เริ่มสมัยรัตนโกสินทร์ในรัชกาลที่ 4 ประมาณปี พ.ศ.2395 ในขณะที่พระองค์เจ้ายอด หรือพระองค์เจ้ายอดยศบวรราชไชยสงครามประสูติ ณ วันพฤหัสบดี เดือน 10 แรม 2 ค่ำปีจอสัมฤทธิ์ศก จุลศักราช 1200 พุทธศักราช 2381 ในรัชกาลที่ 3 เป็นพระเจ้าลูกยาเธอ

นับเป็นพระราชโอรสองค์ต้นในพระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระชนมายุได้ 14 พรรษาปี 2395 เป็นการปรากฏทั้งคณะพระธรรมทูตมีดังนี้

1. พระอุตรเถระเรียกกันว่าพระครูโลกอุตรหลวงปู่ใหญ่หรือหลวงพ่อดำ เจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสีเรียกท่านว่า “พระโลกอุตร”
2. พระโสณเถระเรียกกันว่าพระครูโลกอุตรเช่นกัน ฉายานามขรัวตีนโตเจ้าประคุณสมเด็จพระ ๗ ท่านว่า “พระโสณอุตร”
3. พระมุนีเถระเรียกกันว่าหลวงปู่โพรงโพท่านอิเกสโร หรือหลวงปู่เดินหน
4. พระฌานีเถระเรียกกันว่าหลวงปู่ขรัวชี้เถ้า
5. พระภูริเถระเรียกกันว่าหลวงปู่หน้าปาน

ทราบโดยญาณของตนเองว่าพระอิเกสโรเป็นศิษย์พระโสณเถระ ส่วนอีกสองท่านจะเป็นศิษย์พระอุตรเถระหรือพระโสณเถระยังไม่แจ้งชัด เพียงอาจารย์ผมบอกว่าท่านฌานีเถระ ยังมีอายุแก่กว่าพระอุตรเถระด้วยซ้ำไป หลวงปู่ขรัวชี้เถ้ากับหลวงปู่หน้าปานจะจบกิจเป็นพระอรหันต์หรือยัง มิอาจทราบได้เพียงท่านหายไป ตอนแรกอาจเป็นเพียงอรหันต์ (ตามคำวิเคราะห์ศัพท์ในตอนต้น)จึงต้องมาสร้างบารมีเพิ่มในรูปของหลวงพ่อกบ วัดเขาสาธิตกา อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ก็คือท่านขรัวชี้เถ้าเผาเหล็ก มีอะไรท่านเผาหมดเป็นปริศนาธรรม

อันหนึ่งว่า “ตุนีแหละคือขรัวขี้เถ้า” ท่านแปรธาตุแบบสำนักโลกอุดรเป็นกบเลี้ยงลูกศิษย์ จึงมีฉายาว่าหลวงพ่อกบกล่าวกันว่าเมื่อก่อนมรณภาพแล้วนำใส่โลงศพได้เกิดหายไปไม่มีร่องรอย ก็ท่านตายจริงเสียเมื่อไร ที่เห็นนั่นเป็นเพียงกายธรรมเท่านั้น

ส่วนอีกท่านหนึ่งมาในนามของหลวงพ่โสภาสีหรือมหาชวนแห่งอาศรมบางมด ท่านก็บอกวามหาชวนตายไปแล้ว ท่านเป็นพระสำเร็จมาอาศัยร่างเพื่อสร้างบารมีต่อปริศนาธรรมของท่านก็คือมีพระบรมสาทิสของล้นเกล้า ร.5 คนก็ตีความไปต่างๆนาๆว่าท่านนับถือรัชกาลที่ 5 มาเกิดบ้าง ก็รัชกาลที่ 5 สวรรคตในปี พ.ศ.2453 ท่านมหาชวนเกิดก่อนแล้วความจริงก็คือ “ตุนีแหละพระโลกอุดรองค์ที่ 5” ก็เท่านั้น

พระองค์เจ้ายอดยิ่งยศฯ น่าจะสร้างบารมีต่อเนื่องมาแต่ปางบรรพ์ ทรงมีธรรมापิสมัยแต่ครั้งยังเยาว์วัยนอกจากจะทรงสนพระทัยในวิทยาการทางอักษรศาสตร์รัฐศาสตร์ การช่างช่างฝีมือยุทธศาสตร์ จนถึงวิชาการพ่อน้ำ ทรงสนพระทัยในวิปัสสนากรรมฐานแต่เยาว์วัย ขณะที่พระชนมายุเพียง 14 พรรษา ฝึกฝนจนอินทรีย์พละแก่กล้าพอควร พระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร(พระอุดรเถระ)เห็นว่าเจ้าชายท่านนี้เคยเป็นศิษย์ในความอุปการะกันมา จึงมาเข้านิมิตสอนธรรม

กรรมฐานโดยต่อเนื่องในสภาพกายทิพย์(มองเห็นได้ด้วยตาใน) จนเห็นว่าบรรลุขั้นทิพย์จักขุแล้ว จึงปรากฏเป็นกายธรรมมองเห็นได้ด้วยตาเนื้อและสามารถใช้ผัสสะจับต้องได้ โดยที่ผู้ศึกษาไม่ถึงจะดูว่าเป็นองค์จริงแท้ร้อยทั้งร้อยนั่นคือความไม่รู้จริงแล้วคิดว่ารู้สำหรับเรื่องนี้ พระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว มหาอุปราชแห่งพระราชวังหน้า ก็มิได้ทราบความจริงเท่าใดนักเพียงแต่กล่าวกันว่าพระองค์เจ้ายอดยิ่งยศฯ มักจะหายไปคราวหนึ่งๆ ประมาณ 15-20 วัน คงมีแต่เจ้าจอมมารดาเฒ่าซึ่งเป็นพระชนนีที่ทราบความเป็นไปและในการที่กรมพระราชวังบวรวิชัยชาญเสด็จทิวงคตด้วยโรควัคกะ(ไต)พิการ ในปีพ.ศ. 2428 นั้น ท่านมิได้ทิวงคตจริงแต่พระบรมครูธรรมเทพโลกอุดรหรือหลวงปู่ดำพาไปอยู่ด้วยและเสกใบพลูแทนตัวไว้ เรื่องออกจะเหลือเชื่อ

แต่ก็น่าเชื่อเพราะปรากฏหลักฐานยืนยันจากท่านอาจารย์ชาญณรงค์ ศิริสมบัติ หรือท่านอภิชาติภักขุได้ไปพบท่านวังหน้าที่สำนักโลกอุดรแต่ไม่ใช่ถ้าัววแดงอย่างที่เล่าลือกัน ท่านวังหน้ากับท่านอาจารย์แจ้งฌาณ 2 รูปเป็นพี่เลี้ยงถ่ายทอดวิชาให้ท่านอภิชาติ มักเรียกว่า “ครูฝึก” โดยปกติหลวงปู่บรมครูเทพโลกอุดรจะมีได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้โดยตรง

ต่อเมื่อเรียนจบชั้นหนึ่งๆแล้ว ท่านจะต้องทดสอบความรู้และรับรองให้เรียนชั้นสูงต่อไป ปัจจุบันท่านวังหน้ายังดำรงชีวิตอยู่ประมาณ 150 ปีเศษ ท่านรู้จักผมดี เรียกผมว่า"โยมประถม" ท่านอภิชาติได้ให้ช่างวาดภาพท่านวังหน้าด้วยถ่านเครยอง มองเห็นครั้งแรกเกิดความสนใจคิดว่า เป็นภาพหลวงปู่ใหญ่ เพราะเป็นภาพของบรรพชิตแต่กลับเป็นภาพของท่านวังหน้า ส่วนภาพที่เห็นกันอยู่ทุกวันนี้เป็นเพียงภาพของพระอิเกสโรหรือหลวงปู่โพรงโพ พระโลกอุดรองค์ที่ 3 เคยมีผู้นำภาพถ่ายขนาดเล็กมาให้ชม ท่กนเขียนเป็นภาษาขอมว่า "ไตรโลกอุดร" หมายถึงพระโลกอุดรองค์ที่ 3 ผมเคยเรียนถามหลวงปู่ว่าในการอธิษฐานจิต พระพิมพ์โลกอุดรกรูแรกซึ่งบรรจุในเจดีย์วัดบวรสถานสุทธาวาส หรือวัดพระแก้ววังหน้าหลวงปู่ได้มาในสภาพของกายทิพย์ หรือกายธรรม ท่านตอบว่าท่านอยู่ในรูปแห่งกายธรรมถามท่านว่าปัจจุบันเหตุใด ท่านไม่เสด็จมาในรูปกายธรรมอีกท่านหัวเราะตอบว่าคนเราในสมัยปัจจุบันไม่เหมือนกับคนในสมัยก่อน

บุคลิกภาพและจริตแห่งพระโลกอุดร

พระโลกอุดรทั้ง 5 พระองค์ท่านไม่ใช่คนไทยเป็นชาวเนปาลแต่ละองค์มีจริตและบุคลิกภาพแตกต่างกันผู้ที่พอจะรู้เห็นยากที่จะเข้าใจได้ว่าเป็นพระโลกอุดรองค์ไหนดีไม่ดีไปพบหลวงปู่แจ้งฉานว่าที่พระโลกอุดรเข้าก็อาจเป็นได้หลวงปู่ท่านนี้ได้อภิญาโลกิย์และเป็นพระสำเร็จ

ชอบท่องเที่ยวไปทุกหนทุกแห่งนอกจากท่านอภิชาติภิกขุแล้วยากที่ผู้อื่นจะดูออกท่านอภิชาติมักจะสัพยอกครุฝึกกว่า“นี่คนหรือฝึกแน่นเห็นมาก็สิบปีร่างกายก็คงเดิมไม่แปรเปลี่ยน”สมัยยังมีการใช้รถราง บางครั้งก็จะเอ่กันในรถ ก็ยังเคยถามท่านอภิชาติว่าตามที่เขาสื่อกันว่าหลวงปู่คุชวัดปากคลองและหลวงปู่เงินวัดบางคสานซึ่งเป็นสาธุศิษย์สายโลกอุดรไม่มรณภาพจริง อาจารย์เคยพบบ้างไหมท่านตอบว่าไม่เคยพบเป็นอันแสดงว่าสายของพระโลกอุดรมีอยู่หลายสายด้วยกันและยังแยกออกเป็นสายในดงและสายนอกดง สายในดงคือไปศึกษาความรู้จากองค์ท่าน สายนอกดงนำมาสอนกันสืบต่อไปอาจเป็นทั้งฆราวาสและบรรพชิตเช่น อาจารย์พั่ว แก้วพลอย อาจารย์ฉลอง เมืองแก้ว อาจารย์ชมสุคันธรัต เป็นต้น พยายามศึกษาให้แตกฉานนะครับอย่าเขียนเรื่องเรื่อยเปื่อยจะเป็นบาปหลวงปู่ท่านเคยตำหนิว่ามีชายแก่นำชื่อท่านไปขายถามว่าเป็นตัวผมหรือเปล่าท่านว่าไม่ใช่ ที่ผมทำไปนั้นถูกต้องแล้ว

พระอุตรภระเจ้า

องค์ที่หนึ่งพระอุตรเถระหรือหลวงปู่ใหญ่ คือบรมครูเทพโลกอุดรลักษณะรูปร่างสันทัด ผิวกายค่อนข้างดำคล้ำจึงมีฉายาว่า “หลวงปู่ดำ” มีจิตเยี่ยงพระโพธิสัตว์เจ้าบรรลุนิยามญาณ แต่ในบทสวดกล่าวว่าเตวิชโชคือวิชชาสาม ซึ่งไม่น่าจะเกี่ยวกับปฏิสัมภิทาญาณแต่ในบทสวดก็กล่าวว่

ท่านบรรลुซึ่งปฏิสัมภิทาญาณเช่นกัน ท่านได้วางหลักสูตรในการฝึกสมาธิซึ่งเรียกว่า“วิทยาศาสตร์ทางใจ” มิใช่วิชาไสยศาสตร์ และมีใช้มายากลศิษย์ในดงนอกดงสามารถแปรธาตุได้เช่นหลวงพ่อบึงวัดบางคลาน หลวงพ่อบานวัดคลองด่าน หลวงปู่ชิววัดปากคลอง ท่านอภิชาติตฤกษุ อาจารย์พั่ว แก้วพลอยอ อาจารย์ฉลอง เมืองแก้ว หลวงพ่อแห้ววัดตาก้องฯลฯ เป็นต้น ท่านเชี่ยวชาญในวิชาแพทย์และเภสัชกรรมจิตใจดีประกอบด้วยเมตตาที่มีอารมณ์ขัน หากจะกล่าวถึงหัวหน้าคณะพระธรรมทูตซึ่งเดินทางมาเผยแผ่พระพุทธศาสนายังสุวรรณภูมิแหลมทองคงได้แก่พระโสณเถระซึ่งท่านเป็นน้องชายพระอุตรเถระแต่บรรลุอรหันต์ก่อนพี่ชาย บทบาทของพระอุตรเถระจึงไม่ค่อยมีปรากฏและพระโสณเถระก็บรรลุปฏิสัมภิทาญาณเช่นกันมิฉะนั้นจะสอนศาสนาแก่คนต่างชาติได้อย่างไรปฏิสัมภิทาญาณสี่มีดังนี้

1. อัถตปฏิสัมภิทาคือความแตกฉานในอรรถเข้าใจถ้อยอธิบายอรรถแห่งภษิตให้พิศดาร และ เข้าใจคาดคะเนล่วงหน้าถึงผลอันจักมีเข้าใจผล
2. ธรรมปฏิสัมภิทาคือความแตกฉานในธรรมเข้าใจถ้อยเอาใจความแห่งอธิบายนั้น ๆ ตั้งเป็นกระทู้หรือหัวข้อขึ้นได้สาวเหตุในหนหลังให้เข้าใจเหตุ
3. นิรุตติปฏิสัมภิทาคือความแตกฉานในภาษาและรู้จักใช้ถ้อยคำตลอดจนรู้ถึงภาษาต่างประเทศ

4. ปฏิภาณสัมภิทาความแตกฉานในปฏิภาณมีไหวพริบเข้าใจทำให้สพเหมาะในทันทีหรือในเมื่อเหตุเกิดขึ้นโดยฉุฉุนหรือกล่าวตอบโต้ได้ทันทีทันที

ท่านมีสภาวะจิตที่รวดเร็วมากเพียงนึกถึงท่านท่านจะบอกให้นิมิต "เมื่อเจ้าต้องการพบเรา เราก็มาเรามาจากทางไกลด้วยความรวดเร็วยิ่ง ในการตรวจพิมพ์ของท่านซึ่งผมก็ไม่ทราบว่าเป็นพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร ท่านอภิชาติตฤกษุมอบให้เป็นสมบัติบอกว่าอาจารย์ท่านคือหลวงปู่ดำเสก ให้เคยทดลองให้ท่านอาจารย์วิเชียร คำใสสว่างชีปะขาวผู้ทรงคุณกำหนดจิตดูท่านอาจารย์บอกว่าพระนี้ว่างไวและรวดเร็วยิ่งต่อมาเพื่อเป็นการพิสูจน์ทดสอบได้นำพระพิมพ์ที่นำไปตรวจสอบกับพระพิมพ์โลกอุดรกรุวังหน้าปรากฏว่าเหมือนกันทุกประการ

องค์ที่สองพระโสณเถระหรือหลวงปู่ตินโต รูปร่างสูงใหญ่ผิวดำทรงคุณสมบัติเช่นองค์ที่หนึ่งเว้นวิชาแพทย์จิตใจดีเยือกเย็นประกอบด้วยเมตตาธรรม ชอบผาดโผนเห็นพ่ายภลภัยโขดเขินเนินไศลเป็นที่สัจจ

องค์ที่สามพระภูนิยะหรือพระอิเกสโร หลวงปู่โพรง
โพ หลวงปู่เดินหนล้วนเป็นองค์เดียวกัน มีบุคลิกภาพอัน
สง่างามปรากฏตามภาพซึ่งใช้บูชากันอยู่ในปัจจุบัน
เชี่ยวชาญในวิชาแปรธาตุเป็นผู้คงแก่เรียน ชอบเจริญอุสภ

กรรมฐาน10 มักสร้างรูปบูชาเป็น
โครงกระดูกพุดน้อยค่อนข้างเคร่ง
ขริมคล้ายดูแต่ก็ไม่ดู เป็นอาจารย์
หลวงพ่อเงินบางคลาน หลวงปู่ศุขวัด
ปากคลอง ห่มจีวรสีหมองคล้ำหากปรากฏภาพ
ในนิมิตมักจะปรากฏเส้นเกสยาวจรดเอว
ทีเดียว แสดงว่า“อิเกสโร”(เกสแปลว่าเส้น
ผม) ท่านมีบทบาทไม่น้อยตามความรู้สึกน่าจะมียุทธศาสตร์มากกว่าองค์
อื่นๆด้วยซ้ำไป

องค์ที่สี่พระภูนิยะฉายาหลวงปู่ขรัวซีเถ้า เป็น
พระอาจารย์ของหลวงพ่อแช่มวัดตาก้องจังหวัด
นครปฐม ท่านมีรูปกายค่อนข้างสูงใหญ่ขนดาก
ยาว แปลกกว่าองค์อื่นมีอำนาจ แต่ขี้เล่นใจดีนิมิต
ไม่แน่นอนอาจเป็นรูปพระภิกษุ ท่านจะชื่ออะไรไม่
ทราบแต่แปรธาตุเสกใบมะม่วงเป็นกบนำมาพราฆ่า
เลี้ยงสานุศิษย์ เลยเรียกกันว่าหลวงพ่อกบท่านมา

สร้างบารมีต่อปริศนาธรรมคือขรัวซีเถ้าเผาเหล็กมีอะไรเผาหมด แบบ
เถ้าสู่เถ้า ผงคลี่สู่ผงคลี่ ดินจะใหญ่สักปานใดมันก็ไม่พ้นจากความเป็น
ซีเถ้าหรือก ที่สุดก็มรณภาพและศิษย์นำใส่โลงศพรอวันเผาหลวงปู่เกิด
หายไปไร้ร่องรอยเลยไม่มีการฌาปนกิจศพ

องค์ที่ทำพระภูริยะหลวงปู่หน้าปาน บางคนก็
เรียกท่านว่าหลวงปู่แก้มแดงเคยเรียนถามท่านอภิ
ชาติภิกษุ ท่านบอกว่าขรัวหน้าปานองค์นี้สำเร็จ
ปรอท ล่องหนยันทางเก่ง ถ้าท่านเอาลูกปรอทอม
ทางซีกซ้ายแก้มซ้ายจะแดง ถ้าเปลี่ยนเป็นอม
ทางด้านขวา ทางแก้มขวาจะแดง จึงเกิดถกเถียง
กันไม่รู้จบ ท่านเป็นสหธรรมิกกับหลวงปู่ขรัวซีเถ้า
มาสร้างเสริมบารมีในระยะเวลาเดียวกัน โดย
อาศัยร่างท่านมหาชวนหรือหลวงพ่อโสภาสี่แห่ง
อาศรมบางมด ท่านเป็นภิกษุทรงศีลเมื่อมีผู้ชักถาม

ท่านก็บอกตามตรงว่าพระมหาชวนได้ตายไปแล้ว อาตมาเป็นพระ
สำเร็จมาอาศัยร่างสร้างบารมีต่อ

พระคาถาบูชาพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร

นะโม ๓ จบ

อุตะเร อะริโยนามะ วันทิตาเตจะ อัมเหติ

ลักกาเรหิ จะปฐิตา เอเตสัง อานุกาเวนะ

สัพพะ โสตถิ ภาวันตุโน

เมตตา ลาโภ นะโส มียะ อะหะ พุทโธ

เมตตา ลาโภ นะโส ทะยะ อะหะ พุทโธ

นะโมพุทธาเย นะมะพะธะ จะภาลาโภ

นิโสทะโย อะหะพุทโธ นะโมพุทธาเย

อิตติถะลาโภ เอกลาโภ ชะโยนิจัจัง

พระคาถาบูชาพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร (อธิษฐานอุทธี)

นะโม ๓ จบ

อะอุมะ พุทโธ นะโมพุทธาเย

นะมะพะธะ รัตตะนะตะยา นุกาเวนะ

สะทา โสตถิ ภาวันตุเม

อิทธิ อิทธิ ฤทธิ ฤทธิ สิทธิ สิทธิ

ชัยยะ ชัยยะ ลาภา ลาภา อุตตระเรนนะ

พุททะ นิमितตัง อิติ

ธัมมะ นิमितตัง อิติ

สังฆะ นิमितตัง อิติ

(ตั้งจิตอธิษฐานตามความปรารถนา)

ฉบับย่อ

นะโม ๓ จบ

โลกุตตะโร จะ มะหาเถโร อะหัง วันทามิ ตัง สะทา

เมตตาลาโภ นะโสมิยะ อะหะพุทโธ

ภาวนา ๓ จบ ๗ จบ หรือ ๙ จบ เข้า-เย็น ตื่นนอน และก่อนนอน

พระคาถาขอพบพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร

นะโม ๓ จบ

“โย อะริโย มะหาเถโร นามะ อุตตะโร

จะอัมมะเหติ ปุชิตา เอเตนะ ชะยะมังคะลัง”

ท่องวันละ ๓ จบก่อนนอนเป็นเวลา ๑๑ วันติดต่อกัน เมื่อครบแล้ว รุ่งเช้าวันที่ ๑๒ ให้จัดอาหารเจไปรอใส่บาตรที่สถานอันเหมาะสม เช่น หน้าบ้านของตัวเราก็ได้ ขอเรียนว่าอาจจะไม่พบเห็นทุกคน แต่ให้ทำใหม่ได้อีกใน ๖ เดือนต่อไป หากมีความนับถือ คือศรัทธาจริงก็คงจะพบในครั้งใดครั้งหนึ่งแน่นอน คาถาบทนี้อย่างน้อย คุณประจัญ กล่าวจกญก็ได้พบพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดรมาแล้ว

ก่อนจะท่องให้จัดเครื่องบูชาเสียก่อน คือ รูป ๙ ดอก เทียน ๙ เล่ม ดอกไม้สีขาว ๙ ดอก ผ้าขาวหรือกระดาษขาวเท่าฝ่ามือ ๙ ผืน/แผ่น ใส่พานหรือถาดไว้ในที่สูงหรือหน้าที่บูชาพระ(จัดครั้งเดียวต่อพิธี ๑๑ วัน ที่ทำพิธีแต่ละครั้ง)จะทราบได้อย่างไรว่าเป็นพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร เพราะท่านไม่มาในร่างจริงเสมอไป ก็ขอให้สังเกตที่เท้า คือเท้ายาวผิดปกติ บางคนก็ให้เห็นท่านในรูปตัวจริงก็มี บางคนเห็นเป็นพระหนุ่มรูปงาม งามเหนือมนุษย์ทั่วไป ท่านบอกว่า ผู้ใดนับถือศรัทธาท่านจริง และเวลาภาวนาทำใจเหมือนเด็กแรกเกิดได้ ผู้นั้นได้พบกับท่านแน่นอน

ยาอายุวัฒนะของพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร

ประกอบด้วย

๑. พาดกิ่งไม้ (บอระเพ็ด)
๒. ใต้ธรณี (หัวเห้วหมู)
๓. หวีสังสาร (ว่านโพล)
๔. ไปนิพพานไม่กลับ (ขมิ้นชันหรือขมิ้นชัน)
๕. น้ำหึ่งอากาศ (น้ำผึ้ง)

หนักอย่างละเท่าๆกัน บดบั่นเป็นลูกกลอน รับประทานวันละครั้ง ก่อนนอน ทั้งนี้ต้องรักษาอิทธิบาท ๔ (ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา) อย่างเคร่งครัดด้วย

ธรรมะบางข้อของพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร

จึงได้ธรรมะของท่าน สรุปลย่อ ๆ บางส่วนดังนี้

๑. ธรรมะของท่านต้องเกิดจากการปฏิบัติเท่านั้น
๒. ต้องมีสติอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก
๓. อยากรู้ธรรมะหรือคำสอนของท่านให้ดูจิตตนเอง
๔. ให้รักผู้อื่นเหมือนที่รักตนเอง
๕. ให้ทำตัวเหมือนน้ำ

- น้ำไปได้ทุกสถานที่ อยู่ในน้ำ ในอากาศ ในดิน
- น้ำอยู่ได้ทุกสภาวะ เป็นไอน้ำ เป็นน้ำ เป็นน้ำแข็ง
- น้ำให้ความชุ่มชื้น สดชื่น แก้กระหาย
- น้ำให้ชีวิต และทำลายชีวิต
- น้ำให้ความเย็น ให้ความร้อน
- น้ำมีรูปร่างต่างๆกันตามรูปร่างของภาชนะ
- น้ำใช้ล้างความสกปรกให้สะอาด ฯลฯ

โอวาทของพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร

การปฏิบัติธรรมทางด้านจิต จงเป็นผู้มีสติปัญญารู้เท่าทันความเคลื่อนไหวของจิตทุกลมหายใจเข้าออกและทุกอริยาบพ เว้นเสียแต่หลับ เมื่อรู้เท่าทันจิตแล้วต้องรู้จักรักษาจิต คุ่มครองจิต จงดูจิตเคลื่อนไหวเหมือนเราดูลิเกหรือละคร เราอย่าเข้าไปเล่นลิเกหรือละครด้วย เราเป็นเพียงผู้นั่งดู อย่าหวั่นไหวไปตามจิต จงดูพฤติกรรมของจิตเฉยๆ ด้วยอุเบกขา จิตไม่มีตัวตนแต่สามารถถลิ่งหลอกล้อหรือยั่วเข้าให้เราหวั่นไหวดีใจและเสียใจได้ ฉะนั้นต้องนึกเสมอว่าจิตไม่มีตัวตน อย่างกลัวจิตอย่างกลัวอารมณ์ เราหรือสติสัมปชัญญะต้องเก่งกว่าจิต ความนึกคิดอารมณ์ต่างๆ เป็นอาการของจิต ไม่ใช่ตัวจิต แต่เราเข้าใจว่าเป็นตัวจิตธรรมชาติของจิตคือผู้รู้ อารมณ์ คิดปรุงแต่งแยกแยะไปตามเรื่องของมัน แต่แล้วมันต้องดับไปเข้าหลักเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป คือไม่เที่ยง ไม่จีรังยั่งยืนทนได้ยาก เป็นทุกข์ และสลายไปไม่ใช่ตัวตน มันจะเกิดดับๆ อยู่ตามธรรมชาติ เมื่อเรารู้ความจริงของจิตเช่นนี้ เราก็สงบไม่วุ่นวาย เราในที่นี้หมายถึง สติปัญญา สัพเพ ธัมมา อนัตตา ธรรม (สิ่งทั้งปวง) เป็นอนัตตา คือไม่ใช่ตัวตน

นิมิตที่เกิดขึ้นขณะนั่งสมาธิมีอยู่ ๒ ประการ คือ

๑. เกิดขึ้นเพราะเทพบันดาล คือเทวดาหรือพรหมแสดงภาพ
นิมิตและเสียง ให้รู้ ให้เห็น

๒. นิมิตเกิดขึ้นเพราะอำนาจสมาธิเอง

นิมิตจะเป็นประเภทใดก็ตาม
ขอให้ผู้เจริญกรรมฐานจงเป็นผู้ใช้
สติปัญญาให้รู้เท่าทันนิมิตที่เกิดขึ้น
นั้นด้วยปัญญาอย่าเพิ่งหลงเชื่อทันที
จะเป็นความมกมาย ให้ปล่อยวาง
นิมิตนั้นไปเสียอย่าสนใจให้เอาจิตทำ
ความจดจ่ออยู่เฉพาะจิต เมื่อจิต
สงบรวมตัว จิตถอนตัวออกมารับรู้
นิมิตนั้นอีก หากปรากฏนิมิตอย่างนี้

ซ้าๆ ซากๆ หลายครั้งแสดงว่านิมิตนั้นเป็นจริงเชื่อถือได้ แต่อย่างไรก็
ตามนิมิตที่มาปรากฏนี้อยู่ในชั้นโลกียสมาธิ นิมิตต่างๆ จึงเป็นความ
จริงน้อย แต่ไม่จริงเสียมาก มุ่งหน้าทำจิตให้สงบเป็นอัปนาสมาธิ
อย่าสนใจนิมิต หากทำได้อย่างนี้จิตจะสงบตั้งมั่น เข้าถึงระดับฌานจะ
เกิดผลคือสมาบัติสูงขึ้นตามลำดับ จิตจะมีพลังอำนาจอันมหาศาล
ฤทธิ์เดชจะตามมาเองด้วยอำนาจของฌาน

ที่มาของการสร้างรูปหล่อพระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร

จุดเริ่มต้นจากการที่พระอาจารย์รูป
หนึ่ง ท่านเป็นเจ้าของาวาสวัดท่าโป่ง อ.หนอง
หญ้าไซ จ.สุพรรณบุรี ท่านได้ฝากแผ่นตะกั่ว
ที่ลงยันต์มาให้อาตมาโดยผ่านโยมนำมาให้
ท่านฝากบอกว่าต่อไปจะมีโยมผู้หญิงคน
หนึ่ง ศรัทธา หลวงปู่ใหญ่ จะมาร่วม
ดำเนินการสร้างรูปหล่อหลวงปู่ใหญ่ โดยที่

อาตมายังไม่เคยเจอพระอาจารย์รูปนี้เลย โดยมีโยมเป็นสื่อให้รู้จักท่าน
หลังจากนั้นก็ได้ไปกราบนมัสการพระอาจารย์รูปนี้ ไปครั้งแรกไม่เจอ
ท่าน หลังจากนั้นก็ได้ไปกราบท่านอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ได้พบเจอกับพระ
อาจารย์และได้สนทนากับท่าน ท่านได้ถวายพระหลวงปู่ใหญ่องค์หนึ่ง
และอีกหลายองค์(พระกรูวังหน้า) หลังจากนั้นกาลเวลาก็ผ่านมาเป็น
เวลา ๔ ปี ก็ยังไม่ได้พบได้เจอผู้หญิงคนนี้ จึงพิจารณาดูว่าอาตมาจะ
เป็นผู้ดำเนินการได้หรือเปล่า เพราะไม่แน่ใจเหมือนกัน สุดท้ายจึงมานั่ง
ทบทวนกาลเวลาที่ผ่านไปตลอดระยะเวลา ๑๒ ปี ตั้งแต่ได้เข้ามา
บวชเป็นพระภิกษุสงฆ์และได้พบกับพระอาจารย์พยางค์ กิตติโก(อ.โอ)
ท่านก็ได้แนะนำให้สวดคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า เข้า ๓ จบ เย็น ๓
จบ และคาถาหลวงปู่ใหญ่ (โย อะริโย) สวด ๙ จบ สวดทุกวัน
จนได้ฝันเห็นหลวงปู่ใหญ่ว่าท่านได้มอบลูกแก้วลูกใหญ่ให้แก่อาตมา

และยังได้ฝันอีกว่าได้ไปถ้ำว้าวแดง นี่ก็เป็นจุดเริ่มต้นทำให้อาตมาเกิด

ศรัทธาหลวงปู่ใหญ่ หลังจากนั้นก็ได้เดินทางไปถ้ำว้าวแดง จ.ชัยภูมิ และได้ไปจำพรรษาที่นั่น ๒ พรรษา พร้อมทั้งได้ไปลงมือร่วมสร้างองค์หลวงปู่ใหญ่เป็นปูนปั้น สูง ๑๒ เมตร ตลอด ๓ เดือนจนสำเร็จ(ควบคุมการเงินในก่อสร้าง) และมีเหตุการณ์ครั้งหนึ่งในชีวิตที่อาตมาจำได้แม่นยำคือครั้งแรกที่อาตมาได้ตัดสินใจ

จะไปปฏิบัติธรรมที่ถ้ำว้าวแดงเพื่อเข้าไปอยู่ป่าตามถ้ำต่างๆ อาตมาเป็นคนกลัวผีอยู่แล้ว กลัวงูก็ตี อาตมาเดินทางไปถ้ำว้าวแดง วันที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๘ แต่ได้ขึ้นไปอยู่บนถ้ำสะอาดตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๙

จนถึงวันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๙ ได้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คิดว่าจะเกิดขึ้นกับตัวอาตมา คือได้พบพระภิกษุหนุ่มรูปหนึ่งได้ขึ้นมาบนถ้ำ สะอาด ห่มจีวรสีคล้ำมาก ขึ้นมาก็หักท่ายตามปกติ พอตกช่วงหัวค่ำ ซึ่งก็เป็นเวลามืดแล้วอาตมาก็ได้นั่งสนทนากับพระภิกษุหนุ่มรูปนี้ อยู่ตรงหน้าผาปากถ้ำ ช่วงเวลาทันใดนั้นเองพระหนุ่มรูปนี้ก็สะกิดหัวเข้าอาตมาแล้ว ท่านก็ชี้ไปที่ดวงธรรมกลางเขาด้านหน้าต่อหน้าอาตมา

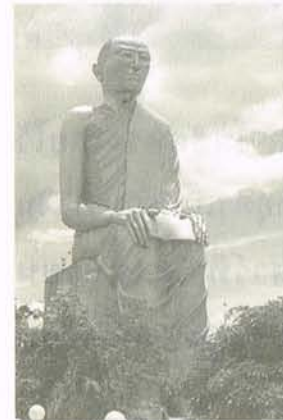
ดวงธรรมสว่างมากลอยอยู่กลางเขา และน้ำเสียงที่พระหนุ่มพูดมาก็เปลี่ยนเป็นเสียงใหญ่ดังคูมีอำนาจมาก ก็บอกว่า

“นั่นดวงธรรมของเรา โลกอุดรคือโลกนิพพาน เธออยากเจอเรา ไม่ใช่หรือ เรามาทำให้เธอเห็นแล้วไง มีอะไรถามมาให้หมดใจเธอเลย เราจะตอบให้หมดใจเธอ ถามมาให้หมดใจเธอเลย”

อาตมาก็งงแล้วก็ตกใจว่าเกิดอะไรขึ้น ตัวสั่นและร้องไห้กับสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่คิดว่าจะเป็นไปได้ หลังจากนั้นก็ตั้งสติแล้วท่านก็พูดว่า

“ถ้าเธอทำความดี เธอจะกลัวอะไร จงทำความดีให้ถึงที่สุด”

แล้วท่านก็บอกว่าเธอไม่ต้องสวดมนต์มากมายขนาดนั้นแค่สวด “นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ” แค่วัน ๓ จบก็พอแล้วแล้วอธิษฐานเอาเอง นี่ก็เป็นเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นกับอาตมา

ต่อมาก็ได้มีส่วนร่วมสร้างหลวงปู่ใหญ่ที่วัดใหม่ปลายห้วย ในนามหลวงปู่ทองดี อนิโฆ สูง ๒๔ เมตร จากเรื่องราวต่างๆที่ผ่านมามาตลอดระยะเวลาซึ่งมีเกี่ยวข้องกับหลวงปู่ใหญ่ ยิ่งเพิ่มความศรัทธา ความเชื่อในการสร้าง ความดี จึงเป็นแรงผลักดันในการริเริ่มในการ

จัดสร้างรูปหล่อองค์หลวงปู่ใหญ่สูง ๒.๐๙ เมตร หลังจากนั้นก็ได้คุยกับพระอาจารย์(อ.โอ) และโยมที่ศรัทธาหลวงปู่ใหญ่จึงริเริ่มบอกบุญญาติโยมกับผู้มีศรัทธาหลวงปู่ใหญ่และก็มีโยมแม่เน้อยช่วยในการดำเนินการจัดสร้างพร้อมทั้งโยมผู้หญิงอีก ๒ ท่าน ช่วยกันบอกบุญแก่ญาติโยม แล้วได้มีการจัดสร้างหลวงปู่ใหญ่องค์เล็กสูง ๑๕ นิ้ว (องค์ยืน) จำนวน ๒๐๐ องค์ วันอังคารที่ ๑๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เพื่อให้ญาติโยมได้บูชาของค์ละ ๒,๐๐๐.- บาท ปัจจัยที่ได้มาก็มาจัดสร้างองค์หล่อหลวงปู่ใหญ่สูง ๒.๐๙ เมตร เป็นจำนวนเงิน ๑๙๐,๐๐๐.- บาท จากนั้นเมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เวลา ๑๓.๔๙ น. ได้มีพิธีเททองหล่อองค์หลวงปู่พระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร (สูง ๒.๐๙ เมตร) พร้อมองค์ยืน ๑๕ นิ้ว จำนวน ๑๐๐ องค์ ณ สถานที่โรงหล่อบุญชู พุทธมณฑล สาย ๒

จากนี้ไปจะเป็นการดำเนินการสร้างศาลาไม้สักทรงไทยไว้ประดิษฐานองค์หลวงปู่พระบรมครูธรรมเทพโลกอุดรเป็นจำนวนเงิน ๑,๑๐๐,๐๐๐.- บาท และที่ผ่านมาเมื่อวันเสาร์ที่ ๙ เมษายน พ.ศ.๒๕๕๔ ได้หล่อองค์ยืน ๑๕ นิ้ว เพิ่มอีกเป็นรุ่นสุดท้ายจำนวน ๑๐๐ องค์ (รุ่นฉลองศาลา ปี ๕๕)

ในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้เพื่อเผยแพร่ประวัติ หลวงปู่พระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร และคาถาบูชา หลวงปู่พระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร และได้ร่วมกันจัดพิมพ์ถวายเป็นธรรมทานในงานสร้างรูปหล่อองค์หลวงปู่พระบรมครูธรรมเทพโลกอุดรและในการจัดสร้างศาลาไม้สักทรงไทยในครั้งนี้

จึงขอผลบุญกุศลในครั้งนี้ จงสำเร็จแก่ผู้ออกทุนในการจัดพิมพ์หนังสือ “หลวงปู่พระบรมครูธรรมเทพโลกอุดร” เล่มนี้ทุกท่าน เพื่ออุทิศผลบุญกุศลให้แก่ บรรพบุรุษ ญาติสนิท มิตรสหาย เจ้ากรรมนายเวร เจ้าที่เจ้าทาง พระแม่ธรณี และสรรพสัตว์น้อยใหญ่ทั้งปวง ขอให้ทุกท่านจงได้อานิเมทานาผลบุญกุศลในครั้งนี้ โดยทั่วทุกท่านทุกคน เทอญ

ขอเจริญพร

พระยศตัญญ์ อภิสัญญ์ (พระเอ้)

วัดเทพพล บางพรหม เขตตลิ่งชัน กทม.

โทร 086-615-9285